

Скъпи съотечественици, чувствам че е мой дълг да се обърна към всички Вас. Аз съм Лиляна Колева (Васева) Вице олимпийска шампионка по академично гребане на олимпиадата в Монреал 76 г., вегетарянка от 20 г.

Трябва да споделя моя случай с Вас, не за да Ви стряскам, а за да имаме яснотата- какъв е врагът, с който трябва да се преборим?

На 2.IX бях в прекрасно физическо здраве (повече от 20 г. не съм ползвала никакви лекарства, дори аспирин), карах любимото си колело всеки ден, с твърдото категоричното съмнение- Мен Ковид вирусът няма да ме повали.

Предишният ден съпругът ми ме попита..... Ти няма ли да се ваксинираш, вече?

Доста арогантно ми отговорих..., „знаеш мнението ми за ваксините, стига си параноясвал и спрете да преекспонирате нещата!“

И това е световният проблем. Повече от 70% от човечеството, отказват да приемат, че има Корона вирус вече 19 месеца. Заравяме глави в пясъка, говорим за правата си, за свободата си и никога за какви са нашите отговорности и задължения като човешки съзнателни същества към другите.

На 2 IX четвъртък след обяда вдигнах температура. Взех си хомеопатични лекарства, температурата не падаше, заредиха се празници. В неделя от аптеката взех бърз тест- излезе отрицателен и това на мен много ми хареса. Не си давайте парите за тях!

Във вторник здравните заведения работеха. Вече сериозно обезводнена, горяща с отрицателен тест в ръка бях при джипито. Изпрати ме на рентген, пушна ми биохимия. Снимката беше чиста, биохимията в ред. Изпрати ме с препоръката- уводнявай се непрекъснато глътка по глътка, защото гаденето ми беше жестоко.

Седем дни по-късно чувствах, че силите ме напускат и без болнично лечение няма да се справя.

Писар тестът беше положителен.

На 9 ти IX след обяд влязох в УМБАЛ „Св. Георги“- гр.Пловдив в Клиника по Ревматология- Ковид отделение (за по-леки случаи)

Докторката която ме прие, каза че състоянието ми не е тежко и ще ми пуснат най-лекия антибиотик.

На 10-тия ден състоянието ми рязко се влоши. Вече бях с двустранна бронхопневмония, горяща и трясеща се от гадене с черни устни. Сега е моментът да благодаря на д-р Соколов и да кажа, че без неговата твърдост в момента, щях да се провалия.

Въпреки жестокото гадене започнах да приемам топла храна. За да е ясна картината, ще ви кажа, че след 1 чаша топла супа пулсът ми се вдигаше до 130, бях толкова изтощена, че щях да припадна.

Д-р Соколов се разпореди: „Лягаш и не мърдаш от леглото, сложете маската с кислород!“

Попитах го за малко ли, отговорът беше.....“Хич няма да е за малко!“

15 денонощия бях с кислород, от които 10 дни на максималното количество.

12 денонощия изгарях от температура,

15 денонощия бях между живота и смъртта.

В първите три дни, в които все още можех да говоря, всеки човек от персонала се запознаваше с мен със въпроса „ Здравейте, вие ваксинирахте ли се?“

Отговарях, не и ми идваше да потъна от срам.

Една вечер беше дежурна най- кротката санитарка и тихичко започна да говори....“Вижте в каква обстановка работим, а отвън хората говорят няма никакъв Корона вирус- мръсници точат здравната каса!Справедливо е всеки, който мисли по този начин да премине през болестта.“ Жената беше права!

Сънародници, храните ли се с подобен вид разговори и спокойни ли сте след това?

1 месец се питам как тези хора издържат да работят в обстановка като тази. С маска, шлем, скафандър и с няколко чифта ръкавици, които не всеки път са им по мярка-12 часа, цял ден те са мокри.

И от тези хора тук аз получавах толкова много нежност. Повярвайте ми, нежността е изцеляваща!

Аз съм във възторг от хармонията, в която работят този перфектен екип, от милосърдието в сърцата им, да жертват живота си за другите.

90% от персонала е преболедувал Ковид. Едни по-леко, други по-тежко. Всички са единопдушни в това :„Коварна болест“ и никой не знае какви и колко ще са пораженията от това!

Към целия персонал първо ще се обърна с: Моля Ви да ми простите, че застрашавах вашия живот и този на близките Ви, за да лекувате моя. И второ покланям се на огромните ви сърца, които носите в гърдите си, за да служите на чуждите хора с толкова нежност и състрадание. Благодаря ВИ!

Днес е третия ден в който дишам без маска. Уча се да ходя- „Оловния Войник“ Спомняте ли си? Нещо такова.

Първият ден, цял ден се настройвах, че преди да се мръкне ще съм изрязала 10 нокътчетата на пръстите на ръцете си. Справих се, доста късно след залеза, но се утеших....Денят много е намалял.

На втория ден помолих за подложка с хартия, за да се обърна към Вас. За първи път седнах в леглото, взех химикала, но се оказа, че на листа нищо не излиза. И за първи път се разплаках. Два дни се бора с тази задача.

Вървя към заключение. Часът е 21. Всяка буква е изписана, като палец, показалец и безименен на лявата ми ръка натискат III-те точки на китката, ставите на палеца на дясната ми ръка.

Ще помоля дъщеря ми да го набере и изпрати. Няма да бъде лесно за нея да премине през това, но тя ще се справи.

Любими мой мрънкащ и обичаш да се оплаква български народе. Хайде всички да трансформираме мрънкането в – Действие, а оплакването в Благодарност!!!

Да бъдем по взискателни към себе си и да се подобряваме!

Да бъдем загрижени за човека до нас в къщи и на работното място и да общуваме с нежност!

Да се радваме на чуждата радост и успех!

Да живеем в домовете си така, че да не са необходими устни съвети! Защото думата не е нещото, а истинските неща са отвъд думите!

Ние така живеехме като деца. Така беше и в съседите.

Бих искала да се обърна към Властискащите да ни управляват в България.

Преди да се ЗАЯВИТЕ пред народа си самопрегледахте ли се задълбочено?

Семействата ви живеят ли в святост и чистота. Водите ли към правилността. Зададохте ли си въпроса „Аз наистина ли ставам за тази работа?“

Скъпи мои Диви български народе, нямаме никакво време за губене! Можем ли поне веднъж да направим всички заедно едно нещо сега Да се ваксинираме!

Часът е 22:03 четвъртък 30 септември.

Искрено Ваша Лиляна Колева

